

Gunnar Elstad:

Veivisere

Utlagt på www.sjelesorgogveiledning.no

Trenger vi egentlig ledere?

Spørsmålet reises fra tid til annen både i bibelgruppa og i forsamlingen.

Sett at vi setter en turistgruppe av ved Vigelandsparken i Oslo. Trenger de en leder for å få noe ut av vandringsen i Frognerparken?

Neppe. Parken er oversiktlig, så ingen går seg vill. De kan gå rundt hver for seg eller i mindre grupper. De kan snakke sammen om det de ser, eller bare oppleve det hele inne i seg. Og dersom alle er tilbake til bussen kl 1400, har det hele vært vellykket, og de fleste har opplevd noe.

Men dersom denne gruppa ikke bare var interessert i opplevelser, men også gjerne ville tilegne seg kunnskap om Gustav Vigeland og hans kunst, ville de i langt større grad trenge en som visste mer enn dem. Selvsagt kunne det jo slumpe til at alle visste litt før de la ut på turen, og når de bare delte med hverandre det de allerede visste, så ville alle bli bredt orientert. Men sjansen er ikke veldig stor for at dette ville skje. Det er nemlig ikke så mange som vet så mye om den store kunstneren.

Og skulle vi ta med oss denne gruppen på en vandring over en isbre, ville de i alle fall ha behov for en leder. Og det ville ikke være nok å få høre et foredrag før turen. De trenger en som vet om en rimelig sikker rute, kan gå sammen med dem, ivareta sikkerheten underveis og trå til dersom en eller annen skulle dette ned i en bresprekk. Uten leder ville det faktisk være dumdristig å dra ut på en slik tur.

Trenger vi en leder i bibelgruppa?

Ikke dersom vi er med i gruppa bare for å være sammen og dele med hverandre det vi selv allerede har fått.

Men dersom jeg skal lære noe nytt i gruppa, må det være noen der som kan lære meg det. Dersom jeg trenger hjelp, må det være noen som kan hjelpe meg.

La oss ta et par eksempler.

Tenk deg at Bente en dag sier: "Jo mer jeg leser Bibelen, jo mer blir det klart for meg at jeg aldri har vært en kristen på tross av at jeg har vært med i kristne miljøer i flere år. Hvordan kan jeg bli en kristen?" Hvordan reagerer de andre da? Blir de usikre? Tause? Forvirrede? Eller er det noen som kan si: "Flott at du vil bli en kristen, Bente. Har du lyst til å bli det nå, så skal jeg gjerne hjelpe deg".

Eller tenk deg at Ola sier: "Jeg klarer bare ikke å slutte å kjøpe pornografi. Jeg har prøvd mange ganger, men etter bare et par dager, er jeg der i butikken igjen. Hvordan i all verden kan jeg komme ut av denne uvanen?" Hva skjer da? Er det noen som sier "Så så, det er ingen av oss som ikke strever med ett eller annet", eller "Gud tilgir oss heldigvis selv om vi faller i synd mange ganger"? Eller er det noen der som ikke bare glatter over og bagatelliserer, men som vet hvordan Ola kan få hjelp og tilbyr å gi den hjelpen?

Og hva skjer i gruppen når Espen sier: "Jeg sliter med bønnelivet mitt. Jeg vet at det er rikdommer jeg går glipp av, men jeg vet ikke hva jeg skal gjøre for å få del i dem"? Eller når Hege åpner seg og sier: "Det kan ha noe med min fortid å gjøre, men jeg har så vanskelig for å se på Gud som en far

jeg kan være trygg på. Jeg er mer redd for ham enn jeg er trygg på ham"?

Med andre ord: Jo mer viktig det er for meg å komme meg fra punkt A der jeg befinner meg nå, til punkt B der jeg ønsker å være, jo viktigere er det at det er noen som kan fortelle meg veien og gå sammen med meg.

En blind kan ikke lede en blind.

Skal vi bruke et par andre bilder:

En kirurg har ikke bare lest bøker om anatomi. Som student fikk han eller hun først være med til operasjonsrommet for å se hvordan en operasjon foregikk. Så fikk studenter trå til med å sy igjen såret eller gjøre noe annet enkelt og oversiktlig. Etter hvert ble hele operasjonen overlatt til den som skulle læres opp, men det var under tilsyn av en som var erfaren. Pasienten fortjener en kirurg som har fått god opplæring.

En god terapeut har som regel heller ikke bare lest bøker. Vedkommende har selv gått i terapi og vært terapeut under supervisjon og veiledning. Den som søker råd fortjener å få best mulig hjelp.

Men vi som er ledere i kristne sammenhenger og ikke bare skal hjelpe folk her og nå, men hjelpe dem til et liv i evigheten, hva slags opplæring har vi fått, og i hvilken grad kan vi gi trygg og god hjelp?

Har vi lært hvordan vi hjelper mennesker til å bli kristne, leve et nye livet, finne sin plass i fellesskapet og finne fram til den tjenesten som passer til deres natur- og nådegaver? Har vi de kunnskapene og ferdighetene som trengs for å få en bibelgruppe til å fungere eller bygge opp et lederteam? Vet vi hvordan vi kan hjelpe når menighetslemmer ligger i konflikt med hverandre eller et ekteskap skranter? Later vi som om livet er like oversiktlig som en søndagstur i Frognerparken, eller vet vi at det også kan være som en brevandring i regn og tåke?

Vi trenger ledere som kan forkynne fra en talerstol, opptre på et podium, sitte i et styre og gjøre en innsats i en komitee.

Men det er begrenset hvor mye hjelp vi får av gripende gode foredrag om brevandring og at det stadig vedtas nye sikkerhetsregler og kjøpes inn nytt utstyr.

Det vi trenger er breførere som går med oss, lærer oss å ta oss fram og etter hvert gir oss den kunnskapen og erfaringen som setter oss i stand til selv å bli breførere for andre.

Og tenk hvor flott det ville vært om talerstoler, podier, styre og komiteer var bemannet med erfarne breførere.

